

РЕШЕНИЕ

№ 939

гр. София, 21.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-17, в публично заседание на пети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Д. Господинова

при участието на секретаря Светлана Г. Кръстева
като разглежда докладваното от Д. Господинова Търговско дело №
20211100902456 по описа за 2021 година

Предявени са обективно кумулативно съединени искове с правна квалификация чл. 29, предл. 3 ЗТРРЮЛНЦ.

Ищецът - Й. Й. И., твърди, че от 23.03.2017 г. е вписана в търговския регистър като едноличен собственик на капитала и управител на ответното дружество „К. - Д” ЕООД. Посочва, че по подадено заявление с вх. № 20201126170911 в търговския регистър по партидата на „К. - Д” ЕООД са вписани обстоятелства, които не са възникнали валидно, т.е. са несъществуващи такива, а именно: 1) заличаване на Й. Й. И. като едноличен собственик на капитала поради извършено прехвърляне на дружествени дялове в полза на Д.К.Г.; 2) вписване на лицето Д.К.Г. като едноличен собственик на капитала на дружеството; 3) заличаване на Й. Й. И. като управител на дружеството; 4) вписване на Д.К.Г. като нов управител на дружеството; 5) приемане на нов учредителен акт. Заявява, че вписването на тези обстоятелства е извършено на 02.12.2020 г., въз основа на представен със заявлението договор за продажба на дружествени дялове от 23.11.2020 г. Ищцата посочва, че този договор е нищожен като противоречащ на добрите нрави, което противоречие се изразява в драстичното разминаване между уговорената по договора покупна цена за дяловете и действителната им пазарна цена, която е много по-висока от първата. Ето защо и този договор не е породил правни последици по прехвърляне правото на собственост върху всички дружествени дялове от капитала на „К. - Д” ЕООД от прехвърлителя Й. И. в патримониума на приобретателя Д.Г. и последният не е придобил качеството едноличен собственик на капитала. Заявява, че доколкото обстоятелството по промяна на едноличния собственик на капитала не е валидно възникнало, то не са се осъществили и останалите вписани в търговския регистър обстоятелства, които са тези по промяна на лицето, което

управлява и представлява търговското дружество, защото решенията за това са приети на 23.11.2020 г. от Д.К.Г., който няма качеството едноличен собственик на капитала, и следователно тези решения са нищожни. С оглед на изложеното, ищецът моли съдът да признае за установено, че в търговския регистър по партидата на „К. - Д” ЕООД са вписани несъществуващи обстоятелства. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът - „К. - Д” ЕООД, оспорва предявените иски. Твърди, че ищцата е признала, че сключеният на 23.11.2020 г. между нея и Д.Г. договор за прехвърляне на дружествени дялове е действителен и е произвел правен ефект, тъй като тя е страна по подписан след смъртта на приобретателя на 23.07.2021 г. договор за прехвърляне на дружествените дялове от капитала на „К. - Д” ЕООД, по силата на който е закупила част от дружествените дялове от капитала на ответното дружество от един от наследниците по закон на Д.Г., който се легитимира като техен собственик на основание наследствено правоприемство и придобиване на дяловете от неговия наследодател с оспорения договор от 23.11.2020 г. Заявява, че дружествените дялове от капитала на дружество с ограничена отговорност нямат пазарна цена, поради което и не може да има разминаване между уговорената в договора от 23.11.2020 г. продажна цена и пазарната такава. Ответникът твърди, че решенията на едноличния собственик на капитала на „К. - Д” ЕООД от 23.11.2020 г. за смяна на управителя не са нищожни. Поради изложеното моли предявените иски да бъдат отхвърлени.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и ги обсъди в тяхната съвкупност, както и във връзка със становищата на страните и техните възражения, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предмет на разглеждане в настоящото производство са предявени установителни иски с правна квалификация чл. 29, ал. 1, предл. 3 ЗТРРЮЛНЦ, с които се иска съдът да признае за установено, че в търговския регистър по партидата на „К. - Д” ЕООД са вписани няколко отделни несъществуващи обстоятелства.

В чл. 29, ал. 1, предл. 3 ЗТРРЮЛНЦ е предвидено, че всяко лице, което има правен интерес, както и прокурорът, може да предяви иск за установяване несъществуване на вписано обстоятелство. С Тълкувателно решение № 1 от 06.12.2002 г., постановено по тълк.д. № 1/2002 г. на ОСГК на ВКС са дадени задължителни указания, които настоящият съдебен състав трябва да съобрази при определяне на това какво представлява „несъществуващо обстоятелство“, респективно „несъществуване на вписано обстоятелство“ каквато е терминологията използвана в чл. 29, ал. 1, предл. 3 ЗТРРЮЛНЦ. В тълкувателното решение е посочено, че понятието „несъществуващо обстоятелство” е въведено в закона само по отношение на подлежащите на вписване такива, като вписване на такова обстоятелство е налице, когато е вписано обстоятелство, което не е възникнало валидно.

Първите обстоятелства, които ищецът твърди, че са вписани в търговския регистър,

без да са валидно възникнали, са свързани помежду си и се отнасят до осъществена промяна в лицето, което притежава всички дялове от капитала на търговското дружество „К. - Д” ЕООД, като те са следните: 1) заличаване на Й. Й. И. като едноличен собственик на капитала поради извършено прехвърляне на дружествени дялове в полза на Д.К.Г. по силата на договор за продажба на дружествени дялове от 23.11.2020 г.; 2) вписване на лицето Д.К.Г. като едноличен собственик на капитала на дружеството поради придобиване от него на всички дялове от капитала на „К. - Д” ЕООД по силата на договор за продажба на дружествени дялове от 23.11.2020 г.

При извършена от съда служебна проверка за обстоятелствата, вписани в търговския регистър по партида на ответното търговско дружество се установява, че на 02.12.2020 г. е заличено вписването на Й. Й. И. като едноличен собственик на капитала на „К. - Д” ЕООД и е вписано лицето Д.К.Г. като такъв. Следователно по делото е доказано, че посочените в исковата молба обстоятелства действително са вписани в търговския регистър. Ето защо и съдът трябва да отговори на въпроса дали от представените в производството доказателства се установява, че тези обстоятелства са възникнали и съществуват към датата, на която е извършено тяхното вписване с акт на длъжностното лице по регистрация.

В хода на регистърното производство, което е образувано по заявление с вх. № 20201126170911 от 26.11.2020 г., подадено от „К. - Д” ЕООД, заявителят се е позовал на това, че промяната на едноличния собственик на капитала на търговското дружество е в резултат на договор за прехвърляне на дружествени дялове, сключен на 23.11.2020 г. Към подаденото заявление е представен договор от 23.11.2020 г., сключен в писмена форма с нотариална заверка на подписите на страните и на съдържанието, извършени едновременно. От него се установява, че на 23.11.2020 г. между Й. Й. И., притежаваща всички дялове от капитала на дружеството с ограничена отговорност „К. - Д” ЕООД, като продавач, и Д.К.Г., като купувач, е сключен договор за продажба на дружествени дялове. Предмет на сделката е възмездното прехвърляне на 100 дружествени дяла, които се равняват на 100 % от капитала на „К. - Д” ЕООД, с обща номинална стойност от 5 000 лв. При тълкуване на волята на страните, изразена в чл. 1 и чл. 3 от договора, съдът счита, че те са постигнали съгласие, че купувачът, който купувачът се задължава да заплати на продавача за придобитите дружествени дялове, е в размер на 5 000 лв., която е равна на номиналната стойност на дяловете от капитала на дружеството.

Договорът за продажба на дружествени дялове, който отговаря на условията, предвидени в чл. 129 ТЗ, които са различни тогава, когато дяловете се прехвърлят на съдружник и тогава, когато се прехвърлят на трето за дружеството лице, има прехвърлителен ефект, което означава, че той произвежда действие по прехвърляне от патримониума на продавача в патримониума на купувача, който в случая е Д.К.Г., на дружествени дялове, които са предмет на тази сделка, които в случая са всички дружествени дялове, на които е разделено имуществото на „К. - Д” ЕООД. С придобиването на всички дружествени дялове от имуществото на търговското дружество по силата на тази сделка Д.К.Г. става едноличен собственик на имуществото и съответно на капитала на „К. - Д” ЕООД, като какъвто е вписан в търговския регистър. За да произведе това действие, обаче, договорът за продажба на дружествени дялове първо трябва да бъде действителен. Ето защо и доколкото от ищеца в процеса е въведено възражение за нищожност на договора от 23.11.2020 г., въз основа на който е извършено оспореното вписване, поради противоречието му с добрите нрави, съдът трябва да се произнесе дали тази прехвърлителна сделка страда от порок, който да я прави нищожна.

В чл. 26, ал. 1, предл. 3 ЗЗД е предвидено, че нищожни са договорите, които накърняват добрите нрави. Добрите нрави са обща правна категория, при прилагането на която съдът прави конкретна преценка дали сключената сделка е съвместима с общоприетите норми за справедливост и добросъвестност. Тогава, когато се касае до

сключване на един възмезден договор за прехвърляне правото на собственост върху определено имуществено право, при извършване на преценка дали са нарушени добрите нрави, съдът трябва да съобразява от една страна въведения с чл. 9 ЗЗД принцип на свободата на договаряне, позволяващ на двете страни да направят конкретна преценка относно потребността от насрещните престации, техния вид, размер и стойност. От друга страна, съдът трябва да вземе предвид и това, че свободата на договаряне, която имат страните, не е неограничена, като нейните граници са там, докдето не се нарушават добрите нрави, които не позволяват уговорените от страните насрещни престации да не отговарят на принципите за справедливост и добросъвестност, които предполагат определена еквивалентност на тези престации. Ето защо и при явно несъответствие на насрещните престации на двете страни по договора, когато те са толкова неравностойни, че практически се стига до липса на престация за единия от съдоговорителите, се счита, че принципите на справедливост и добросъвестност, от които се определят добрите нрави, са нарушени и това води до нищожност на договора на основание чл. 26, ал. 1, предл. 3 ЗЗД. В този смисъл е произнасянето на ВКС в Решение № 452/ 25.06.2010 г., постановено по гр.д. № 4277/ 2008 г. по описа на ВКС, I гр.о.

С оглед горното и за да отговори на въпроса дали със сключване на договора за прехвърляне на дружествени дялове от „К. – Д“ ЕООД са нарушени добрите нрави, съдът следва да извърши сравнение на престациите на двете страни по договора, които са престацията на купувача да заплати уговорената покупна цена и тази на продавача да прехвърли правото на собственост върху едно имуществено право, което е правото върху дружествените дялове, които представляват част от имуществото на дружеството „К. – Д“ ЕООД, която част съгласно чл. 127 ТЗ се определя съобразно дела на продавача в капитала на „К. – Д“ ЕООД.

Уговарянето на цена при възмездното прехвърляне на дружествени дялове в дружество с ограничена отговорност, включително и в такова, при което капиталът се притежава от едно лице, предвид липсата на специални разпоредби в ТЗ, които да предвиждат как се формира тази цена, се подчинява на правилата на ЗЗД, което означава, че и при него важи свободата на договаряне, която страните имат съгласно регламентирания с чл. 9 ЗЗД принцип. Следователно цената, срещу която се продават дружествените дялове от имуществото на едно търговско дружество, е предмет на пряко договаряне между продавача и купувача, като не е обвързана от пазарната или балансовата стойност на активите на дружеството към датата на прехвърлянето. И при определяне по общо съгласие на размера на цената, при която ще се прехвърлят дружествените дялове, обаче продавачът и купувачът по договора са ограничени в своята свобода от добрите нрави, които изискват цената да не е прекалено неравностойна по размер спрямо стойността на имущественото право, което купувачът ще придобие от продавача, което е насрещната престация по този договор, така че да се стига до състояние, в което патримониумът на купувача намалява многократно пъти по-малко от патримониума на продавача, от който излиза правото върху дружествени дялове.

В случая размерът на уговорената цена, която съгласно договора от 23.11.2020 г. купувачът Д.К.Г. се задължава да заплати на продавача Й. Й. И. за придобиването на дружествените дялове от имуществото на дружеството „К. – Д“ ЕООД, които съответстват на 100 дяла от неговия капитал, е 5 000 лв. За да бъде преценено дали тази престация е равностойна или не и до каква степен на насрещната престация на продавача по договора, съдът трябва да отговори на въпроса каква е стойността на последната. Тази стойност се определя от стойността на дружествените дялове, които са предмет на продажбата. Съдът съобразява, че по реда на чл. 290 ГПК е постановено решение № 50158/ 29.03.2023 г. по т.д. № 1156/ 2021 г. по описа на ВКС, I т.о., в което е прието, че тогава когато се разглежда въпросът за недействителност на договор за продажба на дружествени дялове, сключен от пълномощник, на основание чл. 40 ЗЗД, установяването на увреждането на представлявания, което е един от елементите на фактическия състав на тази недействителност, когато това увреждане произтича от уговорената с договора продажна

цена, трябва да се направи на база пазарната стойност на дяловете към момента на сключването на сделката, а не на база стойността на дяловете, определена при прилагане на методиката за това, регламентирана в чл. 125, ал. 3 ТЗ. Това е така, тъй като чл. 125, ал. 3 ТЗ е приложим само при прекратяване на участието на съдружника в дружеството в изрично посочените в чл. 125, ал. 1 и ал. 2 ТЗ хипотези, при които няма правоприемство в членственото правоотношение, поради което и възмездяването на дяловете на прекратилия участието си съдружник се поема от дружеството. При договор за прехвърляне на дружествени дялове настъпва правоприемство в съществуващото членствено правоотношение с дружеството, като вместо продавача, чието участие се прекратява, встъпва друго лице, което е приобретателят на дружествените дялове и съответната на тях част от капитала, поради което и в тази хипотеза прекратилият участието си съдружник няма вземане към дружеството, а към купувача, с който е обвързан от сключен договор. Поради тази разлика винаги когато имаме сключен договор за продажба на дружествени дялове чл. 125, ал. 3 ТЗ е неприложим. Настоящият съдебен състав счита, че същият следва да е подходът и когато се изчислява стойността на дружествените дялове при извършване на преценка за еквивалентността на престациите при сключен договор за продажба на дружествени дялове от имуществото на едно ограничено отговорно дружество при разглеждане на заявено възражение за нищожност на този договор поради противоречието му с добрите нрави, защото сделката е от същия вид, като разгледаната в решението на ВКС, като видно от мотивите на върховния съд обективният елемент на увреждането, по който е налице произнасяне, се изразява в неизгодни условия /цена/, при които е налице значителна несъразмерност на престациите, а наличие на такава несъразмерност на престациите се изследва и тогава, когато се твърди, че договорът за прехвърляне на дружествени дялове противоречи на добрите нрави. Ето защо в случая съдът ще определи стойността на дружествените дялове от имуществото на „К. – Д“ ЕООД, които са предмет на разпоредителната сделка, по тяхната пазарна цена към момента на сключване на тази сделка, който е 23.11.2020 г.

Пазарната стойност на дружествените дялове от имуществото на „К. – Д“ ЕООД съдът приема за доказана от изчисленията, направени в заключението на изготвената по делото комплексна съдебно-оценителна експертиза, в която вещите лица са я определили при използване само на методи за изчисляване на пазарната стойност на активите, които притежава търговското дружество, както и на методи за изчисляване на пазарната стойност на самите дружествени дялове. Съдът не кредитира изчисленията на вещото лице Р. С., направени в изготвената само от него съдебно-оценителна експертиза, защото съгласно уточненията на експерта, направени в съдебно заседание, проведено на 15.03.2023 г., за да определи тази стойност той не е използвал методите за пазарна оценка на активите на дружеството и съответно на дружествените дялове, а е използвал подхода, който се прилага при изчисление на дела от имуществото, което се следва на прекратилия участието си съдружник по чл. 125, ал. 3 ТЗ, който съгласно посоченото в предходния абзац е неприложим в настоящия случай. Вещите лица, изготвили комплексната експертиза, са определили пазарната стойност на дружествените дялове към релевантния момент, който е датата на сключване на договора за прехвърляне на дружествени дялове – 23.11.2020 г., като са взели предвид всички активи, които са част от имуществото на дружеството към този момент, които са земи, сгради, машини и съоръжения и са направили пазарна оценка на всички тях към посочената дата и въз основа на нея са извършили и пазарната оценка на дружествените дялове. Настоящият съдебен състав счита, че при определяне на пазарната стойност на дружествените дялове трябва да се вземе предвид стойността на всички активи, които са част от имуществото на търговското дружество към релевантния момент. Този извод се налага като се изходи от това, че дружественият дял по дефиниция представляват част от имуществото на съответното дружество, поради което и пазарната му стойност е поставена в зависимост именно от пазарната стойност на това имущество, част от което са притежаваните от търговеца имуществени права, включително такива върху движими и недвижими вещи. Съдът счита, че при изготвяне на оценката вещите лица по комплексната експертиза са съобrazили всички недвижими имоти, които към 23.11.2020 г. се притежават

от „К. – Д“ ЕООД и които са описани в заключението. Това, че дружеството е титуляр на правото на собственост върху тези имоти се установява от събраните в производството писмени доказателства и от документите, които са налични по неговата партия в търговския регистър, които са такива, въз основа на които е извършено вписване на определени обстоятелства. От тях се установява, че по силата на сключен на 20.06.2011 г. във формата на нотариален акт договор за продажба „К. – Д“ ЕООД е придобило правото на собственост върху недвижимите имоти, представляващи УПИ ХХІХ по регулационния план на гр. София и построената в този имот сграда. Останалите недвижими имоти, които вещите лица са оценили и са взели предвид при изчисляване на оценката на дружествените дялове, са придобити от „К. – Д“ ЕООД по силата на договор, сключен на 09.01.2008 г., с който ЕТ „К. – Д- Д.Г.“ прехвърля на дружеството търговското си предприятие, в което към датата на сключване на този договор се включва и правото на собственост върху тези недвижими имоти, които се установява, че се притежават от едноличния търговец от представените в производството два констативни нотариални акта от 11.04.2001 г. и един нотариален акт от 20.06.2011 г., с който е сключен договор за продажба на недвижими имоти. Освен това вещите лица са определили стойността на тези имоти, както и на останалите притежавани от ответното дружество активи по тяхната пазарна оценка към датата на сключване на оспорения договор за продажба на дружествени дялове, а не по тяхната балансова стойност, която не може да се използва, защото първо не дава информация за пазарната цена на активите, а също така и не дава информация за стойността на тези активи към момента, към който следва да се определи стойността на дружествените дялове, тъй като балансовата стойност, по която всеки един актив се заприходява в счетоводството, е неговата стойност към момента на осчетоводяване, който по правило съвпада с момента на тяхното придобиване, който в случая е много по-ранен от датата на сключване на разпоредителната сделка, чиято действителност е оспорена. Съдът съображава и това, че вещите лица по комплексната експертиза при оценката на активите и на дружествените дялове на „К. – Д“ ЕООД са използвали само тези методи за оценка на активите и на дружествените дялове, които съответстват на вида на търговската дейност на дружеството, предназначението на активите и представените им счетоводни документи, като изводът им в тази насока е добре мотивиран както в самото заключение, така и в разпита им в съдебно заседание, проведено на 05.07.2023 г., поради което съдът го възприема изцяло.

От заключението на изготвената комплексна експертиза се установява, че пазарната стойност на всички дружествени дялове, на които е разделено имуществото на „К. – Д“ ЕООД, които са предмет на договора за продажба от 23.11.2020 г., възлиза на сумата от 7 071 110 лв. Тази стойност е 1 414, 22 пъти по-голяма от цената, която е уговорена между продавача Й. Й. И. и купувача Д.К.Г. в договора от 23.11.2020 г. за продажбата на всички дружествени дялове от имуществото на „К. – Д“ ЕООД. Следователно по тази сделка е налице нееквивалентност на престациите, които си дължат двете страни, която трябва да се определи като изключително голяма, тъй като води до това, че купувачът придобива имущество на много голяма стойност, а продавачът увеличава своя патримониум с имущество, което е на 1 414, 22 пъти по-ниска стойност. Това означава, че на практика престацията на купувача по този възмезден договор е толкова незначителна спрямо тази на насрещната страна, че договорът се превръща в средство за обогатяване единствено на купувача на дружествените дялове, което нарушава принципите на справедливост и добросъвестност, от които се определят добрите нрави, което води до нищожност на договора за прехвърляне на дружествени дялове от 23.11.20120 г. на основание чл. 26, ал. 1, предл. 3 ЗЗД. След като този договор е нищожен, то той не е породил правни последици от момента на неговото сключване и собствеността върху всички дружествени дялове от имуществото на „К. – Д“ ЕООД не е прехвърлена от продавача Й. Й. И. на купувача Д.К.Г., което от своя страна означава, че последният не е станал едноличен собственик на имуществото на това дружество съответно на неговия капитал. Ето защо и извършените въз основа на този договор в търговския регистър заличаване на вписването на продавача на дружествени дялове Й. Й. И. като едноличен собственик на капитала на „К. – Д“ ЕООД и вписване на купувача Д.К.Г. за такъв, представляват вписване на обстоятелства, които не са

валидно възникнали, т.е. вписване на несъществуващи обстоятелства, което прави предявените иски с правна квалификация чл. 29, ал. 1, предл. 3 ЗТРРЮЛНЦ, имащи за предмет вписването на тези обстоятелства, основателни. Съдът счита, че не може да разглежда възражението на ответника за нищожност на предходно сключен договор за прехвърляне на дружествени дялове, с който те са придобити от продавача по процесния договор Й. И., тъй като въз основа на него е направено вписване на други обстоятелства в търговския регистър относно едноличния собственик на капитала, които не са предмет на предявените в настоящия процес установителни иски. В производството по предявените иски по чл. 29, ал. 1, предл. 3 ЗТРРЮЛНЦ съдът се произнася само по въпроса дали обстоятелствата, които са вписани в търговския регистър и се оспорват като несъществуващи, са възникнали на основание факта, посочен в искането за вписване, който в случая е само факта на сключване на договор за продажба на дружествени дялове, с който всички дружествени дялове от имуществото на „К. - Д” ЕООД се прехвърлят от продавача Й. И. на купувача Д.К.Г.. Ако този факт не се е осъществил валидно, което се доказва в случая, то и вписаните въз основа на него в търговския регистър обстоятелства не са възникнали и следователно са несъществуващи. Дори и съдът да установи, че договор за прехвърляне на дружествени дялове, който е сключен преди този от 23.11.20120 г., въз основа на който е извършено оспореното вписване, е нищожен и не е породил правни последици, той не може да направи извод, че в търговския регистър трябва да бъде вписан като едноличен собственик на капитала, лицето, което е притежавало дружествените дялове преди тази сделка, защото в регистъра вече са вписани последиците от нея, изразяващи се в придобиване на дружествени дялове от купувача по този договор, което вписване не е атакувано пред съда като порочно и не е признато, че представлява вписване на несъществуващо обстоятелство.

Вписването на несъществуващото обстоятелство по смяна на едноличния собственик на капитала в дружество с ограничена отговорност, опорочава и произтичащите от този факт промени по отношение на учредителния акт, както и на управителя на дружеството. В тази насока се е произнесъл Върховния касационен съд в решение № 74 от 18.07.2016 г., постановено по т.д. № 1113/2015 г. по описа на ВКС, II т.о., в което е посочено, че по принцип, вписването на несъществуващото обстоятелство по прехвърлянето на дружествените дялове, опорочава и произтичащите от този факт промени по отношение на съдружниците, собствеността на капитала и учредителния акт. В тази насока е произнасянето и в решение № 87 от 02.08.2013 г., постановено по т.д. № 68/ 2012 г. по описа на ВКС, I т.о., в което е прието, че несъществуващото обстоятелство по прехвърлянето на дружествените дялове имплицитно опорочава и произтичащите от този факт промени по отношение на управителя на дружеството, седалището и адреса на управление. В случая тези обстоятелства, които са предмет на предявените установителни иски по чл. 29, ал. 1, предл. 3 ЗТРРЮЛНЦ и които произтичат пряко от невъзникналия факт на прехвърляне на всички дружествени дялове от имуществото на „К. - Д” ЕООД от Й. И. в полза на Д.К.Г. са тези по приемане на нов учредителен акт на „К. - Д” ЕООД, в който са посочени произтичащите от прехвърлянето промени в едноличния собственик на капитала, както и по вписване на нов управител на дружеството, който по правило при дружество, в което целият капитал се притежава от едно лице, съгласно чл. 147, ал. 1 ТЗ е самия едноличен собственик на капитала. С оглед на този им характер на обусловеност съдът счита, че и тези обстоятелства, също както това по промяна на едноличния собственик на капитала в ответното дружество, не са валидно възникнали и вписването им в търговския регистър следва да се квалифицира като вписване на несъществуващо обстоятелство. Ето защо иски с правна квалификация чл. 29, ал. 1, предл. 3 ЗТРРЮЛНЦ, имащи за предмет вписването на тези обстоятелства, също трябва да се уважат.

По присъждане на направените по делото разноски:

С оглед крайния изход на спора и това, че от страна на ищеца е заявено своевременно искане за присъждане на направените в производството разноски, такива му

се следват. Доказаха се реално заплатени разходи за водене на делото в общ размер от 3 049 лв., от които 249 лв. – платени държавни такси, 800 лв. – платен депозит за особен представител и 2 000 лв. – платен депозит за възнаграждение на вещи лица.

От ищеца не са представени доказателства за това, че е заплатил възнаграждение на който и да е от упълномощените да го представлява по делото адвокати за извършената от него правна защита, поради което и в негова полза не могат да се присъдят разноски за адвокатско възнаграждение в посочения в списъка по чл. 80 ГПК размер от 1 200 лв. Отговорността за разноските, възникваща в тежест на ответника при уважаване на иска, се ограничава само до реално направените такива. Разноските следва да са били поискани и доказани, като извършени в хода на производството до приключване на устните състезания. Да се присъдят в полза на ищеца разноски за адвокатско възнаграждение, които не са платени, означава той да се облагодетелства неоснователно. Това се изключва от категоричните текстове на закона – в чл. 78 ГПК се говори за „заплатените”, „направените” (а не - „уговорените”) от страната разноски. В тази насока са и задължителните указания по приложение на закона, дадени с т. 1 от Тълкувателно решение № 6/ 06.11.2013 г., постановено по тълк.д. № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС.

Така мотивиран Софийски градски съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по искове с правно основание **чл. 29, ал. 1, предл. 3 ЗТРРЮЛНЦ**, предявени от **Й. Й. И.**, с ЕГН: *********, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. ********, срещу **„К. - Д” ЕООД**, с ЕИК: ********, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Надежда“, ул. ********, че **следните обстоятелства, които са вписани на 02.12.2020 г. в търговския регистър при Агенция по вписванията по партидата на „К. - Д” ЕООД**, по заявление А4 с вх. № 20201126170911, а именно: 1) заличаване на **Й. Й. И.** като едноличен собственик на капитала поради извършено прехвърляне на дружествени дялове в полза на **Д.К.Г.**; 2) вписване на лицето **Д.К.Г.** като едноличен собственик на капитала на дружеството; 3) заличаване на **Й. Й. И.** като управител на дружеството; 4) вписване на **Д.К.Г.** като нов управител на дружеството; 5) приемане на нов учредителен акт, **са несъществуващи.**

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК **„К. - Д” ЕООД** да заплати на **Й. Й. И.** сума в размер на **3 049 лв. /три хиляди четиридесет и девет лева/**, представляваща направени разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____

